

[Kirkeministeren.]

at noget er i Strid med Grundloven. Det ærede Medlem tager Grundloven frem og siger, at det ifølge Grundloven er Statens Pligt at anvise Beløb til disse to Formaal.

Der staar nu slet ikke noget i Grundloven om, at det er Statens Pligt at udrede Beløb til Opførelse af nye Kirker, og ved Kirkelovene af 1922 er der givet Anvisning paa, hvorledes de Beløb skal skaffes til Veje, som er nødvendige til Vedligeholdelsen, baade den aarlige Vedligeholdelse og Hovedstandsættelsen af gamle Kirker, nemlig, naar Kirkerne ikke er i privat Eje — hvilket nu kun er Tilfældet med meget faa —, ved Ligning paa Folkekirkens Medlemmer i det paagældende Sogn, saa i hvert Fald, hvad Vedligeholdelsen af disse Kirker angaar, er der ligefrem en Lovgivning. Naturligvis er det saadan, at det staar Bevillingsmyndighederne frit for at bevilge Beløb til disse to Formaal, saavel som til adskillige andre Formaal; men at sige, at det er en Grundlovsbestemmelse, at Bevillingsmyndigheden skal bevilge disse Beløb og Kirkeministeren foreslaa dem, er at bruge alt for højtidelige Ord i denne Forbindelse, selv om jeg nok forstaar, at der er en Hensigt med at gøre det saa højtideligt, nemlig den at fremkalde den Mening ude i Befolkningen, at Kirkeministeren og den nuværende Regering paa dette Punkt tilsidesætter Grundlovens Bud.

Men jeg skal oplyse, at Grunden til, at der paa det fremlagte Finanslovsforslag ikke findes Bevillinger til disse to Formaal, er den ganske simple, at jeg efter en nøjagtig Undersøgelse er kommet til det Resultat, at det ikke er nødvendigt at opføre noget Beløb til disse to Formaal paa det kommende Aars Finanslovsbudget.

Det ærede Medlem Hr. Nørgaard, støttet af det ærede Medlem Hr. Julin, udtalte — om ikke direkte, saa laa det dog i Ordene —, at Kirkeministeren forsømte sin Pligt over for Folkekirken derved, at han ikke stillede tilstrækkelig store Krav til Staten om Beløb til Folkekirken, og det ærede Medlem Hr. Nørgaard lod sig forlyde med, at han havde hørt et Rygte om, at jeg omgikkes med Planer om at flytte navnlig Bevillingen til Opførelse af nye Kirker fra Statskassen, hvor man hidtil havde søgt Bevillingen, over til den kirkelige Ligning, altsaa til Folkekirkens Medlemmer, paa samme Maade som Kirkeskatten, der blev udskrevet første Gang i 1919 efter den nye Lønningslov, udredes af Folkekirkens Medlemmer. Jeg skal indrømme, at jeg har den Tanke, og at det ikke blot er mig, der har

den Tanke, men at den deles af mange Medlemmer af Folkekirken, og det undrer mig noget, at det ærede Medlem Hr. Julin ikke hører til disse Medlemmer af Folkekirken, skønt det dog nærmest er inden for den kirkelige Retning, han tilhører, at man kan finde Talsmænd derfor, fordi denne Retning ønsker noget mere Selvstyre for Folkekirken. Det er for at overveje dette Spørgsmaal, at det kirkelige Udvalg i sin Tid blev nedsat, og man ser ogsaa klart, at det kan ikke nytte at forlange forøget Selvstyre inden for Folkekirken blot for de saakaldte indre Anliggendes Vedkommende, men at der til Selvstyre ogsaa hører det, at Folkekirken i størst muligt Omfang maa udrede det, som Folkekirken koster.

Men for øvrigt, dette at lade netop denne Post: Opførelse af nye Kirker, gaa over fra Statskassen til den folkekirkelige Ligning, synes mig at være kirkeligt velbegrundet. Til Statskassen maa alle Borgere i Landet bidrage, baade Kristne og Ateister, baade Jøder og Hedninger, og det Beløb, som gaar ud af Statskassen til Opførelse af nye Kirker, kommer altsaa til Veje fra alle Borgere, uanset om de hører til Folkekirken eller ikke, uanset om de har nogen Kristentro eller ikke. Selv om Beløbet for den enkelte jo er ganske minimalt, er der virkelig Mennesker inden for den danske Folkekirke, ikke saa ganske faa, som synes, at dette ikke er rigtigt; og jeg maa bekende, at jeg hører til disse. Om det vil lykkes at forandre dette, er ogsaa for Øjeblikket til Behandling i det kirkelige Udvalg, som jo skal behandle Forholdet mellem Staten og Folkekirken.

De to ærede Medlemmer lyste saa efter, naar det kirkelige Udvalg blev færdigt med sit Arbejde, og det ærede Medlem Hr. Julin anførte, at da Udvalget blev nedsat, ventede man — og det blev udtalt her i Rigsdagen —, at det kunde blive færdigt i Løbet af et Aar. Ja, der var maaske dem, der var saa sangvinske, der var andre, der nævnte to Aar o. s. v. Imidlertid er det et Faktum, at Udvalget blev nedsat i Sommeren 1928; da benyttede den daværende Venstre-Kirkeminister den Bemyndigelse, han havde faaet gennem Loven, til at nedsætte dette Udvalg. Det er et saare brydsomt Arbejde at udrede Forholdet mellem Staten og Folkekirken, og endnu mere brydsomt er det at komme til en Forstaelse om, hvorledes det fremtidig skal være. Der er dog sket Fremskridt i de Aar, der er forløbet, ved god Vilje fra forskellig Side, deriblandt ogsaa fra den kirkelige Side, hvortil det ærede Medlem Hr. Julin, efter hvad jeg ved, hører. Der er fra den